

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

GAIL CARRIGER

IDŐTLEN

EGY REGÉNY
VÁMPÍROKRÓL,
FARKASEMBEREKRŐL
ÉS MÚMIÁKRÓL

*fine
selection*

GAIL CARRIGER

IDŐTLEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELSŐ FEJEZET

Amelyben egy fürdő majdnem, egy színházlátogatás viszont határozottan bekövetkezik

— SEMMI ILYESFÉLÉT NEM MONDTAM – morgott Lord Maccon, miközben vonakodva hagyta, hogy becsomagolják egy új szmokingkabátba. A magas gallér és a szoros kravátli miatt bosszankodva tekergette a fejét. Floote türelmesen kivárta, hogy abbahagyja a vonaglást, mielőtt folytatta volna a kabát eligazítását. Farkasember vagy sem, Lord Maccon tökéletesen fog festeni, vagy Floote neve ne legyen Algernon – márpedig az volt.

– De igen, drágám. – Lady Alexia Maccon azon kevés londoni egyike volt, akik ellent mertek mondani Lord Macconnak. Mivel a felesége volt, mondhatni, hogy kifejezetten erre specializálódott. Ő maga már felöltözött, szoborszerű alakját csodálatosan hangsúlyozta ki a Párizsból frissen érkezett sötétvörös selyem és fekete csipke estélyi ruha állógallérral és ázsiai szabású ujjakkal. – Határozottan emlékszem. – Úgy tett, mintha teljesen lefoglalná, hogy a szükséges holmijait átrakosgassa egy fekete gyöngyös kékításkába. – Azt

mondtam, a nyitóesten kifejezésre kellene juttatnunk minden irányú támogatásunkat, te pedig *visszamordultál*.

– Na tessék, ez mindent megmagyaráz. Az egy tiltakozó mordulás volt. – Lord Maccon dacos gyerek módjára fintorgott, miközben Floote megkerülte, és a legújabb gőzvezérlésű, légfuvalló ráncalanítóval *fuvallott* le róla néhány nem létező szösz.

– Nem, drágám, nem. Határozottan az egyik egyetértő mordulásod volt.

Conall Maccon meghökkent, és meglepetten nézett a feleségére.

– Szent fogsor, feleség, hát hogy tudod ezt megállapítani?

– Három éve vagyunk házасok, drágám. Különben már válaszoltam, konfirmáltam, hogy pontban kilenckor ott leszünk az Adeplhiben, és elfoglaljuk a páholyunkat. *Mindkettőnket* várnak. Nincs menekvés.

Lord Maccon sóhajtva feladta – jól is tette, mert a felesége és Floote már belekényszerítette a szmokingba, és attól sem szabadulhatott. Inkább megragadta a feleségét, magához rántotta, és beleszimatolt a nyakába. Alexia elfojtotta a mosolyát, és – Floote komoly jelenlétére tekintettel – úgy tett, mint aki nem élvezi a dolgot rendkívüli mértékben.

– Szép ez a ruha, szerelmem, nagyon hízelgő.

Alexia a dicséretért finoman megharapdálta a férje fülcimpáját.

– Köszönöm, szívem. Mindazonáltal tudnod kell, hogy a ruha legjobb tulajdonsága, hogy milyen könnyen lehet le- és felvenni.

Floote megköszörilte a torkát, hogy emlékeztesse a házaspárt a jelenlétére.

– Feleség, szándékomban áll ezen állításod igazságtartalmát megvizsgálni, miután visszatértünk erről a te kiruccanásodról.

Alexia elhúzódozott, szemérmesen paskolta meg a haját.

– Nagyon köszönöm, Floote. Kiváló munkát végzett, mint mindig. Sajnálom, hogy el kellett vonnom a rendes teendőitől.

Az időskomornyik kifejezéstelen arccal biccentett.

– Természetesen, asszonyom.

– Különösen, hogy nincsenek itt a dolgozók. Hová lettek mind?

A komornyik utánagondolt.

– Úgy vélem, a fürdő estéje van, asszonyom – válaszolta.

Lady Maccon rémületében elsápadt.

– Ó, te jószágos! Conall, a legjobb lesz, ha gyorsan meglépünk, különben sosem szabadulok el időben, hogy...

Bizonyára éppen az efféle késlekedéstől való félelme idézte meg a Lord Akeldama harmadik ruhaszobájának ajtaján felhangzó kopogást.

Hogy Lord és Lady Maccon eleve miként került Lord Akeldama harmadik ruhaszobájába, azon sokat vitáztak, akik egyáltalán tudtak róla valamit. Néhányan arra gondoltak, hogy alaposan kitárgyalt kalucsniváltás történt, és alighanem ígérek születtek a mindennapos melasztortára is. Mindazonáltal a helyzet láthatóan minden érintett számára kiválóan bevált – a társaság legnagyobb ámulatára –, és amíg a vámpírbolyok nem szereznek róla tudomást, várható volt, hogy így is marad. Lord Akeldama ruhaszobájában egy természetesen túli lakott, a szomszédságában egy farkasfalka; ő és a dolgozói azonban kétségtelenül megbirkóztak ennél kellemetlenebb szomszédsággal is, ráadásul – ha a pletykáknak hinni lehet – a ruhaszobában is lapult már ennél megdöbbentőbb dolog.

Lord és Lady Maccon csaknem két éve fenntartották a látszatot, hogy valójában a szomszédban laknak. Lord Akeldama fenntartotta a látszatot, hogy minden ruhaszobáját használja, a dolgozói pedig fenntartották a látszatot, hogy nem ők uralkodnak mindenki

ruhatára felett. Ami azonban a legfontosabb volt, Alexia elég közel lehetett a gyermekéhez, hogy mindenkit megmenthessen. Bár az egyezség megkötésekor ezt még nem látták előre, idővel egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy egy természetén kívüli otthonában szükség van egy természetén túlira is, vagy senki sem lehet biztonságban – különösen a fürdő estéjén nem.

Lady Maccon szélesre tárta a ruhaszoba ajtaját, és felmérte az előtte álló úr keserves állapotát. Lord Akeldama dolgozói magas társadalmi pozícióval és kiváló divatérzékkel rendelkeztek; egész London számára ők diktálták a gallérsarok- és kalucsnimódit. A grófné előtt álló jóképű fiatalember a londoni társaság krémjét képviselte: elegáns szilvakék frakkot viselt, magasan megkötött, vízesésszerűen alá hulló fehér kravátlit, a haja éppen megfelelően göndörödött a fülére – csak éppen csöpögött a szappanhabos víztől, a nyakravalója félig kibomlott, és a gallérja egyik oldala szomorúan lefitytvent.

– Ó, jaj, hát mit tett most éppen?

– Túl sok lenne elmondani, asszonyom. Úgy vélem, a legjobb lenne, ha azonnal velem jönne.

Alexia végignézett szép új ruháján.

– De annyira szeretem ezt a ruhát!

– Lord Akeldama véletlenül hozzáért!

– Ó, te jóságos! – Lady Maccon felkapta a napernyőjét és gyönyögs kékításkáját, amelyben most egy legyező, egy operalátcső és Ethel, a .28-as Colt Paterson revolvere lapult, azzal a dolgozó nyomában lerohant a lépcsőn. A szegény fiú szépen kipuolt cipője hangosan cuppogott. Lord Maccon dobogva követte.

– Nem figyelmeztettük, hogy ne tegye? – morogta, mintha ezzel segítene valamit.

Lord Akeldama az alsó szinten fürdőszobává alakított egy társalgót az örökbe fogadott lánya számára. Igen hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a fürdés nagyszabású esemény lesz, amelyhez elég hely kell, hogy elférjen jó pár a legjobb, legügyesebb dolgozói közül. Mindazonáltal, tekintve, hogy Lord Akeldamáról volt szó, még a gyermek tisztaságának szentelt helyiséget sem áldozhatták fel a díszítést nélkülöző gyakorlatiasság oltárán.

A padlón vastag, György korabeli szőnyeg hevert, játszadozó pásztorlánykákkal; a falakat halványkékre és fehérre festették, a mennyezetre pedig tengeri életképet ábrázoló freskó került, hogy ellensúlyozza a bajos gyermek egyértelmű tiltakozását a fürdés ellen. A vidám vidrákat, halakat és polipokat bátorításnak szánta, de hamar kiderült, hogy a lánya csak vizenyős fenyegetést lát bennük.

A helyiség mértani középpontjában egy karmos aranykád állt – messze túl nagy egy totyogó gyermek részére, Lord Akeldama azonban nem végzett fél munkát, különösen, ha dupla munkát is végezhetett helyette, háromszoros költségen. Volt a fürdőben még egy kandalló is, amely előtt aranytartókon bolyhos és nedvszívó törülközők lógtak, meg egy parányi, kínai selyemköntös.

Nem kevesebb, mint nyolc dolgozó volt jelen, továbbá Lord Akeldama, egy inas és a dadus. Prudence Alessandra Maccon Akeldamát azonban senki sem győzhette le, ha fürdésről volt szó.

A kád felfordult, szappanos vízzel áztatva el a szép szőnyeget és nem is egy dolgozót. Az egyikük térde bekékkült, a másik ajka felhasadt. Lord Akeldama személyét tetőtől talpig apró, szappanos kéznyomok fedték. Az egyik szárító eldőlt, és egy törülköző megpörkölődött. Az inas tátott szájjal állt, az egyik kezében szappan, a másikban egy darab sajt. A dadus könnyek között roskadt az ülőkére.

Ami azt illeti, egyvalaki maradt sértetlen és száraz: maga Prudence.

A kisgyerek a kandalló párkányán kuporgott, a tűz felett, egy szál ruha nélkül, arcocskáján harcos kifejezés.

– Nem, Dama! Nem a vízbe! Nem! – kiabálta, az agyari miatt selypesen.

Alexia lenyűgözve állt az ajtóban.

Lord Akeldama kihúzta magát álltában.

– *Drágáim* – mondta –, a nyolcas számú taktika következik, azt hiszem. Bekeríteni és befogni. Most pedig készüljenek, kicsikéim. Bemegyek.

Minden dolgozó kiegyenesedett, és széles, bokszolói terpeszállást vett fel. Laza félkört formáltak az ostromlott kandallópárkány körül; minden figyelmüket a kislányra irányították, aki rezzentlenül tartotta magaslati frontját.

Az öreg vámpír rávetette magát fogadott lányára. Gyorsan bírt mozogni, alighanem gyorsabban, mint bármilyen más lény, amelyet Alexia valaha látott, márpedig ő már nemegyszer volt vámpírtámadás szenvedő alanya. Jelen esetben azonban Lord Akeldama sem tudott gyorsabban mozogni, mint akármelyik halandó ember. Hiszen éppen ez volt a dologban a nehézség – halandó emberré vált. Az arca nem volt többé haláltalanul tökéletes, csak kissé nőies, és talán dacos is. A mozgása így is kecses maradt, de ez halandó kecsesség volt, és sajnálatos módon halandó lassúság is.

Prudence félreugrott, mintha valamiféle száguldó béka lenne; rövid lábacskaiba természetfeletti erő költözött, de ettől még nem tanult meg ügyesebben járni. A padlóra zuhant, pillanatnyi fájdalmában felkiáltott, aztán ide-oda szaladgálva igyekezett rést találni a dolgozók szűkülő gyűrűjén.

– Nem, Dama! Nem visesz! – kiáltotta, aztán apró agyarait kivicsorítva nekironzott az egyik dolgozónak. Fogalma sem volt róla,

hogy természetfeletti erővel bír, de képes volt áttörni a férfi két lába között, és a nyitott ajtó felé vette az irányt.

Ott azonban már állt valaki – az az egyetlen lény, akitől a kis Prudence már megtanult félni, és akit természetesen az egész világon mindennél jobban szeretett.

– Mama! – sikoltotta örömeiben. – Papa! – tette hozzá, amikor Conall bozontos feje is megjelent a felesége válla felett.

Alexia kitérte a karját, Prudence pedig egy totyogós természetfeletti minden erejével belerohant. Alexia a becsapódástól felnyögött, és hátratántorodott Conall széles, támogató ölelésébe.

Amint a meztelen gyerek Alexia meztelen bőréhez ért, többé már nem volt veszedelmesebb, mint akármelyik tekerőző gyerek.

– Mármost, Prudence, mi ez a hacacaré? – tudakolta az anyja.

– Nem, Dama! Nem a vízbe! – magyarázta a kislány, most már, hogy eltűntek az agyari, nagyon tisztán.

– Fürdős nap van. Nincs más választásod. Az igazi hölgyek tiszták – magyarázta az anyja, a saját véleménye szerint logikusan. Prudence azonban nem értett egyet vele.

– A-aa.

Lord Akeldama lépett oda, immár újra régi sápadtságában; a mozgulatai gyorsak, élesek.

– Bocsánatot kérek, kis *gombóckám*. Elszabadult Boots kezéből, és rám vetette magát, mielőtt kitérhettem volna. – Finom, fehér kezével kisimította fogadott lánya arcából a haját. Most, hogy Alexia a karjában tartotta a lányt, biztonságosan tehetette.

Prudence gyanakodva nézett rá.

– Dama, nem vizes! – erősködött.

– Nos, balesetek előfordulnak, azt pedig mind tudjuk, milyen tud lenni Prudence. – Szigorú pillantást vetett a lányára, aki a zavar

legkisebb jele nélkül nézett vissza. Lady Maccon elkeseredve meg-
rázta a fejét.

– Conallnak és nekem indulnunk kell a színházba. Gondolják,
hogy te tudják vezetni a fürdést nélkülem? Vagy mondjuk le?

Lord Akeldamát már a pusztja javaslat is megrémítette.

– Ó, jóságos, nem, *boglárkám*, semmiképpen! *Lemondani* a színház-
házat? A menny őrizzen! Nem, mi most már önök nélkül is boldogu-
lunk, miután túl vagyunk ezen a kicsiny zökkenőn. Nem igaz, Prudence?

– Nem – közölte Prudence.

Lord Akeldama elhátrált.

– Én most már jócskán a hatótávon kívül maradok, biztosíthatom
önöket – folytatta. – Egy estére egyszer halandóvá válni több
mint elég nekem. Meglehetősen *felkavaró* érzés a lánya érintése. Egy-
általán nem olyan, mint a magáé.

Lord Maccon, aki nemegyszer került hasonló helyzetbe a lánya
képességeit illetően, tőle szokatlan módon egyetértett a vámpírral.

– Úgy igaz – vágta rá hevesen, aztán gyorsan ki is használta az al-
kalmat, hogy Prudence az anyja karjában van, és szeretettel össze-
borzolta a haját.

– Papa! Nem vizes?

– Talán áttehetnénk a fürdőt holnapra – vetette fel Lord Maccon,
engedve a lánya szeméből sugárzó kérésnek.

Lord Akeldama felderült.

– Szó sem lehet róla – felelte mindkettejüknek Lady Maccon. –
Gerinc kérdése, uraim. Tartanunk kell magunkat a napirendhez.
Minden orvos szerint a napirend a gyermek jóllétének és megfelelő
erkölcsi nevelésének alapja.

A két halhatatlan összenézett, mint a férfiak, akik tudják: elvesztették a csatát.

Hogy a további időhúzásnak elejét vegye, Alexia maga vitte oda ellenkező lányát a kádhoz, amelyet közben felállítottak, és újra megtöltöttek meleg vízzel. Rendes körülmények között maga tette volna bele a kislányt, de aggódott a ruhája miatt, ezért átadta Prudence-t Bootsnak, és távolabb húzódott, ahol a *hullámok* már nem érheték el.

A gyermek az anyja figyelő tekintete alatt beleegyezett, hogy alámerítsék, csak az orrát fintorgatta undorában.

– Jó kislány – bólintott Alexia. – Most pedig viselkedj rendesen szegény Dama kedvéért! Rémesen sok mindent elvisel tőled.

– Dama! – A kislány Lord Akeldamára mutatott.

– Úgy van, helyes. – Alexia visszafordult az ajtóban ácsorgó férjéhez és a vámpírúrhoz. – Ügyeljen, uram!

– Mindenképpen – bólintott Lord Akeldama. – Meg kell mondanom, hogy nem számítottam ilyen kihívásokra, amikor Lyall professzor először felvetette az örökbefogadást.

– Igen, ostobaság volt mindannyiunk részéről azt várni, hogy Alexia majd kezelhető gyereket hoz a világra – értett egyet a nevezett gyerek nemzője, arra célozva, hogy minden jellemhiba Alexiától ered, tőle kizárólag csendes és engedelmes utódok származhatnak.

– Vagy akár olyan, akit egy vámpír irányíthat.

– Vagy egy vámpír és egy farkasfalka, ha már itt tartunk.

Alexia súlyos pillantást vetett mindkettejükre.

– Igazán nem érzem, hogy mindenestől az én hibám lenne. Azt mondod, hogy Sidheag eltérést jelent a Maccon-vérvonalon?

Lord Maccon oldalra hajtotta a fejét, és szépleányára gondolt, aki most a Kingair-falka alfája volt, szívesen lőtt puskával, és rövid szivarokat szívott.

– Igazad van.

A társalgást egy hatalmas csobbanás szakította félbe, mert Prudence még természetfeletti erő nélkül is képes volt félig maga mellé rántani a kádba egy dolgozót. Jó néhány másik sietett a segítségére, és halk szavakkal fejezték ki együttérzésüket, részben a meglepetés, részben a kezelője állapota miatt.

Prudence Alessandra Maccon Akeldamát természetesen kívüli képességei nélkül is nehéz lett volna kezelni. De egy okos gyermek, aki képes átvenni mások halhatatlanságát, túl soknak bizonyult, még két természetfeletti háztartás számára is. Úgy tűnt, valóban ellopja a természetfeletti képességeket, és az áldozatát egy éjszakára halandóvá teszi. Ha Alexia nem lép közbe, Lord Akeldama napkeltéig halandó maradt volna, Prudence pedig agyaras. Csakis az anyja (vagy feltételezhetően egy másik természetesen túli) szolgálhatott ellentételezésként.

Lord Maccon – jó sok morgás árán – hozzászokott, hogy csak akkor érintse meg a lányát, ha az már az anyját is érinti, vagy ha már felkelt a nap. Szeretett összebújni, úgyhogy a dolog csalódásként érte. Lord Akeldama számára a helyzet ízléstelen volt. Hivatalosan is örökre fogadta a gyermeket, és ezért oroszlánrészt is vállalt a gondozásából, ám eközben sosem adhatta fizikai jelét az érzelmeinek. Amikor Prudence még karonülő volt, bőrkesztyűben és vastag takarók között megtehetette, de még akkor is előfordultak balesetek. Most, amikor már jóval mozgékonyabb lett, a kockázat egyszerűen túlságosan megnőtt. Ha bőr ért bőrhöz, Prudence képességei kivétel nélkül aktiválódtak, de néha ruhán keresztül is képes volt *lopni*. Alexia úgy tervezte, hogy ha a lánya idősebb lesz, és értelmesebb, aláveti

majd néhány ellenőrzött analitikai vizsgálatnak, de egyelőre a háztartásban mindenki csak túlélni igyekezett. A kislányt nem is érdekelhette volna kevésbé a tudományos felfedezések fontossága, hiába igyekezett az anyja elmagyarázni neki. Alexia érzése szerint ez zavaró jellemhiba volt.

Még egy utolsó komor pillantás – hogy elérje, hogy Prudence legalább nagy részben a víz alatt maradjon –, és Alexia elmenekült, maga mögött vonszolva a férjét. Conall féken tartotta a jókedvét, amíg be nem ültek a kocsiba, és el nem indultak a West End felé. Akkor hangosan felröhögött.

Alexia nem bírta megállni, ő is kuncogott.

– Szegény Lord Akeldama!

Lord Maccon megtörölte könnyező szemét.

– Ó, imádja a dolgot. Vagy száz éve nem volt ennyi izgalomban része.

– Biztos vagy benne, hogy boldogulnak nélkülem?

– Néhány óra múlva visszaérünk. Mennyire lehet addig rossz a helyzet?

– Ne kísértsd a sorsot, szerelmem!

– Jobb, ha a saját túlélésünk miatt aggódunk.

– Miért, mire gondolsz? – Alexia kihúzta magát, és gyanakodva kinézett a kocsi ablakán. Igaz, több éve múlt már, hogy valaki egy járműben próbálta megölni, de egy ideig zavarba ejtő gyakorisággal fordult elő a dolog, ennél fogva Alexia sosem jutott túl a kocsikat illető gyanakvásán.

– Nem, nem, drágám, csak a darabra gondoltam, amelyre elvonszolsz.

– Ó, ez tetszik. Mintha csak úgy el tudnálak vonszolni bárhová. Hiszen kétszer akkora vagy, mint én.

Conall olyan arcot vágott, mint a férfi, aki tudja, mikor kell hallgatni.

– Ivy biztosított, hogy ez a darab egy igazán megindító történet remek feldolgozása, és a társulat a kontinentális körútjukat követően kiváló formában van. Azt hiszem, a címe *Haláleső Swansea-ben*. Tunstell egyik saját darabja, nagyon művészi, és az új szentimentális-interpretatív stílusban adják elő.

– Feleség, a biztos pusztulásba viszel. – Conall a fejéhez emelte a kezét, és színpadias mozdulattal hátradőlt a kocsi kipárnázott ülésén.

– Jaj, hagyd már a botorságaidat! Nagyon is jó lesz.

A férje arckifejezése elárulta, hogy a halált, de legalábbis a csatamezőt is szívesebben választaná a következő néhány óra helyett.

A Maccon házaspár a társaság krémjétől elvárt eleganciával érkezett meg. Lady Alexia Maccon csodálatosan festett új francia ruhájában, néhányan talán azt is mondhatták volna, hogy szép. Lord Maccon most az egyszer tényleg grófnak nézett ki, a haját *majdnem* rendezsen megfésülte, a szmokingja *majdnem* kifogástalan volt. Általános vélekedés szerint a Londonba költözés a korábbi Woolsey-falka tagjainak mind a megjelenésére, mind a modorára kedvező hatást gyakorolt. Ennek okát néhányan abban látták, hogy olyan közel élnek Lord Akeldamához, mások a városi környezet szelídítő hatásában, néhányak határozott véleménye szerint azonban Lady Maccon műve volt. Valójában alighanem mindhárom közrejátszott, de a változást Lord Akeldama vaskezü dolgozói kényszerítették ki – vagy inkább a kezükben tartott hajsütővas? Elég volt, ha Lord Maccon fal-kájának csak egyetlen tagja is kócosan merészkedett a szemük elé, ők

máris lecsaptak rá, rosszálló hangokat hallatva, mint megannyi gáncsér a szerencsétlen, penészes kenyérfalatra.

Alexia a magánpáholyukhoz vezette a férjét. Lord Maccon szeme forgott félelmében, még a fehérje is látszott.

A *Haláleső Swansea-ben* egy szerelemtől beteg farkasemberről szólt, aki beleszeret egy bolykirálynőbe, és egy alávaló gonoszról, aki aljas szándékkal megpróbálja szétválasztani őket. A színpadi vámpírokat különösen látványos álagyarakkal látták el, és az állukat összevissza kenték piros festékkel. A farkasemberek rendes ruhát viseltek, leszámítva a hatalmas, loncsos füleket, amelyeket rózsaszín tülpszalaggal kötöztek a fejükre – kétségkívül Ivy hatására.

Ivy Tunstell, Alexia legdrágább barátnéja játszotta a bolykirálynőt. Ehhez sokszor átsuhant a színpadon, valamint el is ájult. Az ő agyariai hosszabbak voltak mindenki másénál, ezért igen nehezeire esett az artikulált beszéd, nem egy monológja köpködő sziszegésbe is fulladt. A fejfedője részben főkötő volt, részben korona, hogy jelezze, ő a királynő, sárga, piros és arany színekben. A férje a szerelmes farkasember szerepében körülötte mászkált, komikusan utánozta a farkasok ugrásait, rengeteget ugatott, és több, remekül előadott színpadi harcba is belekeveredett.

Alexia úgy érezte, a legkülönösebb pillanat nem sokkal a szünet előtt következett be, egy álomszerű jelenet során, amikor Tunstell dongó-csíkos alsóruhát viselt mellénnyel, és egy rövid balett-táncot adott elő a bolykirálynője előtt. A királynő *nagyszabású* fekete tüllsruhában volt, shakespeare-i hatásra valló magas gallérral és zöld, külső fűzővel, amelyhez illett legyezője is. A haja, mint a medve fülei, a feje két oldalán kerek cipókba tűzve, ám a karját nem fedte semmi. *Semmi!*

Conall ezen a ponton fékezhetetlenül remegni kezdett.

– Azt hiszem, ezzel akarják szimbolizálni valószínűtlen vonzalmuk abszurditását – magyarázta neki Alexia komolyan. – Nagyon filozofikus. A dongó az élet körforgását jelképezi, és a halhatatlanság végtelen zsongását. Ivy táncoslányra emlékeztető jelmeze azt mutatja be, milyen frivol dolog szerelem nélkül áttáncolni az életen.

Conall eddigre már némán vibrált, mint akinek nagy fájdalmai vannak.

– A legyezőt és a hajviseletet illetően azonban nem vagyok biztos – jegyezte meg Lady Maccon, és elgondolkodva megérintette az arcát a saját legyezőjével.

Az első felvonás záró képében a dongónak öltözött hős a vámpírszerelme lába előtt hevert. A közönség hangos tetszésnyilvánításban tört ki. Lord Conall Maccon is kitört: mély, dörgő nevetése remekül elhallatszott mindenhová a nézőtérén. Többen megrovón néztek rá.

Hát, gondolta a felesége, legalább a szünetig kibírta.

A gróf végül legyűrte túlcseresznyésült jókedvét.

– Zseniális! Bocsánatot kérek, feleség, amiért tiltakoztam a kiruccanás ellen. Mérhetetlenül szórakoztató.

– Mindenesetre semmi hasonlót ne mondj szegény Tunstellnek! Neked most mélyen meg kellene hatódnod, nem szórakoznod.

Valaki szerényen bekopogott.

– Szabad! – kiáltott ki Lord Maccon jókedvében még mindig elcsukló hangon.

Egy kéz félrehúzta a függönyt, és belépett azon személyek egyike, akiről Alexia a legkevésbé gondolta volna, hogy színházba jár: Madame Geneviève Lefoux.

– Jó estét, Lord Maccon. Alexia.

– Geneviève, micsoda váratlan meglepetés!

Madame Lefoux öltözete kifogástalan volt: a Woolsey-bollyal fennálló kapcsolata se nem rontott, se nem javított ruházatkodásán. Ha Nádasdy grófnő meg is próbálta, hogy a legújabb dolgozóját illően öltöztesse, kudarcot vallott. Madame Lefoux tökéletesen divatos ruhákat hordott – csakhogy férfiruhákat. Az ízlése még mindig visszafogott volt, elegáns, sem a nyakkendője csomózásában, sem a kézelőgombjaiban nem volt nyoma vámpírokra jellemző feltűnősködésnek. Igaz, hogy nyakkendőjét hordott, és zsebóráját, de Alexia komoly pénzt tett volna rá, hogy ezek nem csupán nyakkendőtükként vagy zsebóráként funkcionálnak.

– Élvezik az előadást? – érdeklődött a francia nő.

– Szórakoztatónak találom. Conall nem veszi komolyan. – Lord Maccon erre felfújta az orcáit. – És ön? – fordította vissza a kérdést Alexia egykori barátja felé. Mióta Geneviève vadul és látványosan áttörte magát Londonon, minek következtében vámpír-dolgozó lett belőle, a kapcsolatuk feszengővé vált. Két év telt el azóta, és még mindig nem jutottak vissza egymás bizalmas közelségébe, amelyet eleinte úgy élveztek. Ennek Madame Lefoux volt az oka, és az őrjöngő octomaton, minekutána Alexia egy évtizedes fog-szolgálatra ítélte.

– Valóban érdekes – válaszolta óvatosan a francia nő. – Hogy van a kis Prudence?

– Nehéz eset, mint mindig. Hát Quesnel?

– Hasonlóképpen.

A két nő óvatosan összemosolygott. Lady Maccon mindennek ellenére kedvelte Madame Lefoux-t. Volt valami a feltalálóban, ami vonzotta. És adósa is volt, hiszen a francia nő lett a bábája, amikor Prudence rendkívül rossz időzítéssel a világra jött. Alexia mindazonáltal nem bízott benne. Madame Lefoux elsősorban mindig a saját

érdekeit nézte, még dolgozóként is, és másodsorban a Bronzpoliprendéit. Ami kevés lojalitást és barátságot Alexia felé még érzett, az bizonyára alul foglalt helyet a fontossági listán.

Lady Maccon az udvariaskodásról áttért a közvetlen emlékeztetőre.

– És hogy van a grófnő?

Madame Lefoux franciás, apró vállrándítással felelt.

– Önmaga, változatlan, mint mindig. Az ő megbízásából vagyok itt. Arra utasítottak, hogy adjak át egy üzenetet.

– Ó, valóban? Honnan tudta, hol talál?

– A Tunstell-társulat új darabot ad elő, ön pedig a patrónájuk. Bevallom, az ön jelenlétére nem számítottam, gróf úr.

– Meggyőztek – válaszolta Lord Maccon farkasvagyorral.

– Az üzenet? – Alexia kinyújtotta a kezét.

– Ó, nem, azt megtanultuk, hogy soha többé ne járjunk el így. Szóbeli üzenetet hoztam. Nádasdy grófnő instrukciókat kapott, és szeretne találkozni önnel, Lady Maccon.

– Instrukciókat? Kitől kapott instrukciókat?

– Ezt az információt nem osztották meg velem – válaszolta a feltaláló.

Alexia a férjéhez fordult.

– Ki lehet az, aki utasítgatni merészeli a Woolsey-bolykirálynőt?

– Ó, nem, Alexia, félreértett. Az instrukciókat a grófnő kapta, azok azonban magának szólnak.

– Nekem? Nekem! Hogy a... – dadogta Alexia felháborodottan.

– Attól tartok, nem tudok mást mondani. Lehetséges lenne, hogy ma este, az előadás után meglátogassa?

Alexia, mivel a kíváncsiságát igencsak csiklandozta a dolog, biccentett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A fürdő estéje van, de Lord Akeldamának és a fiúinak tényleg meg kell tanulniuk, hogyan abszolválják.

– Fürdő...? – kíváncsiskodott a francia nő.

– Prudence különösen nehezen kezelhető a fürdős esteken.

– Ó, igen. Némelyik egyszerűen nem akar tiszta lenni. Quesnel is ilyen volt. Mint talán észrevette, a helyzet azóta sem javult. – Geneviève fiáról köztudott volt, hogy mindig koszos.

– És hogy bírja, hogy vámpírok között kell élnie?

– A kis szörnyeteg élvezi, mint hal a vizet.

– Akkor sokban hasonlít Prudence-re.

– Amint mondja. – A francia nő oldalra hajtotta a fejét. – És a ká-lapszalonom?

– Biffy csodálatosan kézben tartja. Egyszer benézhetne, hogy kör-bepillantson. Ma este ott lesz, biztosra veszem, hogy örömmel fo-gadná.

– Talán megteszem. Nem gyakran jutok be manapság Londonba.

Madame Lefoux apró léptekkel megindult a függöny felé, a fejére tette szürke cilinderét, és elbúcsúzott. Lord és Lady Maccon értetlen csendben maradt a páholyban. A rejtély némileg mérsékelte a máso-dik felvonásban lelt élvezetüket, ahogy a további dongójelmezes ud-varlási jelenetek hiánya is.